

Marian RUSCU

Născut la 18 septembrie 1949, la Ploiești. Proprietar al Editurii și Tipografiei „Premier”. Fondator al Cenaclului „Petrarca”, care a funcționat „clandestin”, timp de șase luni, în vara-toamna 1970 (interzis de regim), în casa în care locuia și locuiește. Fondator și director al revistei *Axioma* (pe care o și finanțează), al Cenaclului *Axioma*. De numele său se leagă fondarea periodicelor literare și culturale ploieștene: *Curentul* (devenit apoi *Concurentul*), *Sinteze*, *Cacialmaua* și *Axioma*. Ca poet debutează în 1969, în revista *Muguri*. Colaborează la: *Concurentul*, *Cacialmaua*, *Sinteze*, *Apostrof*, *Cronica*, *Dacia literară*, *Luceafărul*, *Poesis*, *Porto-Franco*, *Convorbiri Literare*, *Ardealul literar și artistic* ș.a. Volumele sale de versuri au apărut la Editurile Aktis, Premier, Viitorul Românesc: *Schimbare de destin*–1994; *Déjà vu*–1995; *Urme adânci*–1996; *Dincolo de gând*–1999; *La poarta sinelui*–2000; *Sămânța din sămburi*–2002; *La semence du noyau* (franceză)–2002; *În lumea lui Mereu-Niciunde*–2003; *Între a fi și a avea*–2004; *Tra essere e avere* (italiană)–2005.

univers dezintegrat

azi, a trebuit să închid mustăria
crescuse iarba-n asfalt
și trenul nu mai avea haltă la colțul străzii.
pactul fusese rupt,
se încălcase toate punctele
nici cele cardinale nu au fost ocolite
agenția de tras pe dreapta
nu și-a ținut promisiunea.
a pompat fonduri în stărnirea furtunilor
și cutremure artificiale.
țărnițele s-au umflat.
adio clienții de altădată!
știți, n-am avut de ales
a trebuit să închid mustăria.
alții au emigrat înainte de termen
m-am opus cu vehemență.
poate am greșit.
poate am fost naiv să sper
că lucrurile vor fi ca altădată
niciodată lucrurile nu vor fi ca înainte
niciodată, niciodată.
un univers se dezintegrează
altul, înmugurit, așteaptă să-i pleznească coaja.
trebuia să închid mustăria
se acrise totul
și mirosul nimicului se răspândea veștejit-mucegăit.
agenția...
gata! am pus-o de mămăligă.
nu mai merita o altă încercare
cu siguranța eșecului dinainte știut
ați aflat? am tras obloanele.
lumea s-a schimbat și se schimbă mereu
mi s-a spus că trebuia să închid mustăria mai demult,
mult mai demult
niciodată nu e prea târziu
poate. mai știu și eu?!

net

copiii noștri nu mai știu povești
ei schimbă canale sau navighează pe net
vorbesc virtual
gândesc virtual
copiii noștri nu știu a citi
ci doar a interpreta coduri și site-uri
limbaje și programe
copiii noștri,
încet dar sigur
vor uita limba maternă
iar ca să afle ce-i aia punguța cu doi bani
activează net-ul
de nu găsesc înseamnă că nu-i ceva important
deci nu interesează

carantina

spitalul e-n carantină
căruța de alimente e plină de alge,
hrana zilei.
ajutoarele se dau prin fundații umanitare
bine organizate numai și numai de ei
și de-ai lor.
azi porția e dublă.
e vizită oficială. vine primarul
alesul nostru, mă rog, așa ne place să
credem.
sacii de plastic, cei negri,
trebuie duși de grabă și incinerati
cu tot cu conținut.
înăuntru nu-s oameni,
mă rog, așa ne place să credem.
ni se spune: sunt clone.
dacă suntem cumiți și totul iese bine
primim supliment de hrană.
ultima dată prăjitura era alterată, dar bună.
mă rog, așa ne place nouă să credem.
spitalul e-n carantină
pentru că orașul e-n carantină,
pentru că județul e-n carantină,
pentru că țara e-n carantină.
am schimbat dușmanii
se fac pregătiri naționale
pentru idealul național, al lor,
al ăstora de ne induc.
vin noi stăpâni
și trebuie să stăm cumiți în carantină.

călăul e pe scenă

călăul e pe scenă
taie și spânzură
nimic nu-i scapă
parcă e turbat
din fosă orchestra dă ghes
cu alăturile date la maxim
să acopere țipetele, văicărelile
călăul e pe scenă încă.
nu mai are ce tăia, ce spânzura
acum e-acum.
cere un cal
suspansul, încins la paroxism
începe să se topească.
de nu s-ar trage cortina
să vedem ce se face cu el

noile coduri de bare

se dau coduri de bare noi
cele vechi se preschimbă până la întâi ale lunii următoare
cine și-a șters tatuajul e vai mama lui!
n-aș vrea să fiu în pielea vreunui astfel de amărât.
ăstea noi se vor tatua pe frunte.
pot fi scanate mult mai ușor.
identificarea va fi practic instantanee.
astfel, se vor citi și instrucțiunile întipărite pe gând
atenție!
să nu mâncați duche în perioada asta
ca nu cumva să depășiți greutatea prestabilită!

lipsa de medicamente

pe pod s-au aliniat o mulțime de alienați mental
cred că s-au strâns din tot orașul
nu vă temeți – spune reportera de la tv
nu fac nici un rău
se vor arunca în gol
așa goi cum sunt
am mai transmis emisiuni de felul acesta chiar și în direct,
e și asta o formă de protest
în definitiv e treaba lor
sunt majori, sunt vaccinați
*în timp ce un tehnician al emisiunii
lega o cameră de luat vederi, minusculă,
de glezna unui nebun
pentru a se putea vedea pe viu căderea
reportera lua interviuri*
– de ce vreți să vă aruncați de pe pod?
și de ce sunteți în pielea goală?
aveți vreo legătură cu misa?
– nu mai avem medicamente
– bine, bine, dar acesta nu este un motiv să vă sinucideți
și nicidecum în acest mod.
nu mi-ați răspuns la întrebare:
aveți vreo legătură cu misa?
poate. poate mișa ăsta e de vină că nu mai avem medica-
mente.
căci ruși au fost și ruși sunt încă
pe pământul strămoșesc
– mă rog. vă mulțumesc. doamnă, o clipă,
pe dumneavoastră ce vă determină să faceți acest gest?
este o formă de protest de-a dreptul sinistră.
– lipsa de medicamente.
– să înțeleg că nu există alt motiv decât doar...
– lipsa de medicamente.
– ei, bine, medicamentele și nu numai,
imposibilitatea de a le cumpăra, veniturile foarte mici
se-ntâmplă și pensionarilor, șomerilor,
mă rog, oamenilor cu posibilități materiale reduse, modeste
de ce ei nu-și exprimă într-un fel nemulțumirea?
să fie vorba de lipsă de curaj sau de automulțumire?
ce anume...
– lipsa de medicamente.
– înțeleg. mulțumesc. sunteți studentă,
sunteți tânără. aveți viitorul în față.
cum de vă gândiți la sinucidere?
ce vă determină să luați o hotărâre atât de drastică, de radi-
cală?
– dacă ne-au scos medicamentele.
– medicamente și iar medicamente.
mă-nnebuniți cu medicamentele astea.
– atunci veniți alături de noi și protestați.
– ce? să mă sinucid? ce-s nebună?
– credeți că noi suntem nebuni?
– dar ce sunteți?
– oameni.
*pentru că scenele erau prea dure
regizorii au decis să-nterupă emisiunea.*